

tillade mig, at anbefale dette lille Forslag i den Form, hvori jeg har affattet det. — Jeg maa maasse med det samme bevære en anden Sag, som ganske vist ikke staar direkte i Forbindelse med dette Lovforslag, men dog berører Værnepligten. Det var en Forspørgsel, jeg, under Finanslovens 1ste Behandling henstillede til den højtærede Justitsminister, nemlig det, at de Folk, som møde paa Sessjonen og have en eller anden Sygdom, som ikke kan bedømmes af Sessjonslægerne, skulde have Ret til at gaa til en Specialist, og faa en Attest, og at Udskrivningsvæsenet skulde betale denne Attest. Den højtærede Justitsminister svarede derpaa, at det ikke kunde lade sig gøre. Den højtærede Justitsminister formente, at der ikke var nogen Forpligtelse for disse Folk til at møde med denne Attest. Om det er en Forpligtelse eller ikke, derom kunde der diskuteres. Paa Sessionsplafaterne staar der, at disse Folk i Genhold til et justitsministerielt Cirkulære bør møde med Attest for de Sygdomme, som ikke kunne bedømmes af Sessionslægerne. Der staar ikke „skal“, der staar „bør“, det er maasse en juridisk Terminus, som vi andre, der ikke ere Jurister, ikke ere tilstrækkelig inde i til at kunne bedømme. Jeg mener imidlertid, at det ikke har meget at sige, om der staar „bør“ eller „skal“, det kommer an paa, er det praktiske Resultat, og det praktiske Resultat viser, at naar disse Folk ikke have en saadan Attest, og det have de ikke, fordi det i Reglen vil koste en halv Snes Kroner, naar de skulle til en saadan Specialist og maasse underlæses en grundig Undersøgelse for at faa en saadan Attest udstedt, og det har en stor Del af de værnepligtige ikke Raad til, og derfor faa de ikke Attesten, saa møde de det ene Aar efter det andet og blive forbigaaede, og naar de ikke kunne forbigaaes længere, udskrives de med deres Sygdom. Det er navnlig Djen- og Ørensygdomme, det drejer sig om. Saa blive de rimeligvis efter kortere eller længere Tids Forløb efter Indkaldelsen hjemsendte som kassable. De have maasse været inde i 14 Dage eller 3 Uger, eller hvor længe det nu kan være, og det har kostet Staten mere, end disse Attester vilde koste. Nu henviste den højtærede Justitsminister til, at noget lignende kunde man sige med Hensyn til Rjehenskommune. Det vilde ogsaa være af Betydning med Hensyn til Fattigvæsenet, hvis den havde en Specialist, hvor til den kunde henvise fattige med Ørensygdomme. Men det var et af de Tilfælde, hvor det kom an paa at være velhavende, det var velhavende Folk, der havde Raad til at gaa til en Specialist, og det havde fat-

tige Folk ikke. Denne Sammenligning halter maasse nok, for det første er det jo Rjehenskommune, og det bliver jo en privat Sag, hvad den vil gøre, det kommer ikke Staten ved som saadan, men jeg mener rigtignok ogsaa, at Rjehenskommune begaar en Fejl, hvis den ikke har saadanne Specialister, thi det er en daarlig Økonomi, hvis f. Eks. nogle Mennesker blive blinde af den Grund, at de ikke faa tilstrækkelig Lægehjælp, fordi de ikke kunne gaa til Specialister. Paa samme Maade mener jeg, at det er daarlig Økonomi af Staten at lade disse Folk blive afviste Aar efter andet for saa endelig at lade dem møde og blive hjemsendte. Jeg tror, det ret let kan lade sig gøre at holde nogle enkelte Læger, som faa en vis Betaling, til hvem de værnepligtige saa have at henvende sig, naar de have en eller anden Sygdom, som ikke kan bedømmes af Sessjonslægen. — Jeg har villet drage deene lille Sag frem med det samme, fordi det staar i en vis Forbindelse med det, vi nu behandle.

Krigsministeren (Schuud): Da jeg først blev bekendt med det foreliggende Lovforslag, troede jeg nærmest at maatte stille mig i Opposition til det, henset til, at de udskrevne værnepligtiges Antal ved Til lægsloven af 13de April 1894 jo er blevet indskrænket saa væsentligt, at ethvert Tab for Hæren synes farligt. I hvert Fald var jeg tilbøjelig til at mene, at der maatte kræves en Erstatning for disse Folk. Det var ikke, fordi jeg ikke havde Sympati for Forslaget. Tværtimod, jeg finder, at Lovforslaget hviler paa en meget human Grund, men jeg nærede, som sagt, Betyrning for Tabet. Jeg havde skønnet dette en Del større, end det i Virkeligheden er. Jeg er ved senere Undersøgelser kommen til omtrent samme Tal som den ærede Forslagsstiller. Jeg tror, det vil dreje sig om omtrent et halvt Hundrede Mand om Aaret. For Hæren, naar vi tager Indkaldelse af alt, Linie og Forstærkning, vil det komme op til et Antal af 600 Mand, og dette Tal tror jeg endda maasse kan indskrænkes noget. Det rimelige er jo nemlig, at Sessjonen falder paa den Tid, den falder, idet der er en Del af dem, der ere blevne hjemsendte paa Grund af Sygdom, som ikke til den Tid kunne være restituerede. Men jeg skønner ikke rettere, end at det maa være i Lovforslagets Aand og meget godt kan lade sig gøre af Hensyn til Hærens Tarv, uden at krænke den humane Side af Sagen, at Sessjonen behandler ethvert Tilfælde saaledes, at den udletter enhver, som der ikke er overvejende Sand-